

Sygn. akt I CK 8/06

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa E. O.

przeciwko Republice Białoruś

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 sierpnia 2006 r.,

na skutek kasacji powoda

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 29 grudnia 2004 r., sygn. akt VI ACz .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2004 r. Sąd Apelacyjny w W. oddalił zażalenie powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 września 2004 r. odrzucające pozew ze względu na brak jurysdykcji krajowej.

W kasacji skarżący, zarzucając w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenie art. 1103 pkt 2 w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 1111-1115 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące kasacji w wersji redakcyjnej i numeracji obowiązującej przed dniem 6 lutego 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98).

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., skarżący obowiązany jest przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów albo, że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. mają charakter kwalifikowany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, niepubl.).

Powołując się na konieczność dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, skarżący powinien wskazać precyzyjnie te przepisy i wyjaśnić, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich stosowaniem. Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze

względem na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 oraz z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 393 § 2 *in principio* k.p.c., skarżący powinien natomiast wskazać, uchybienie jakim przepisom spowodowało oczywiste naruszenie prawa i w czym owo naruszenie się przejawia. Powinien również przytoczyć argumenty świadczące, jego zdaniem, o tym, że naruszenie prawa nosi znamiona oczywistości. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że określone przepisy zostały naruszone w sposób zauważalny bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., II UK 163/02, OSNAPIUS 2003, nr 18 – wkładka).

Skarżący powołał się na trzy okoliczności mające uzasadniać przyjęcie kasacji do rozpoznania. Nie sformułował jednak tych okoliczności we właściwy sposób. I tak w odniesieniu do ewentualności występowania zagadnienia prawnego poprzestał na ogólnikowym stwierdzeniu, że wiąże się ono z zakresem spraw rozpoznawanych przez polskie sądy, które nie zostały wyłączone na mocy przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Nie wskazał także precyzyjnie, które przepisy prawne wymagają dokonania wykładni ani na czym polegają wątpliwości związane z ich stosowaniem. Zaniechał ponadto wyjaśnienia, uchybienie jakim przepisom spowodowało oczywiste naruszenie prawa i na czym miałoby ono polegać. Podkreślić należy, że skarżący nie poparł swojego stanowiska o występowaniu wymienionych okoliczności jakimkolwiek wywodem o charakterze jurydycznym. Dlatego też przyjąć należy, że skarżący nie spełnił wymagania wyrażonego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.

Określony w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji należy do wymagań dotyczących tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego. Wykazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny, czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Bez tych argumentów,

nawiązujących wprost do treści art. 393 k.p.c., kasacja byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego – nazbyt dowolna. Dlatego też nieprzedstawienie tych okoliczności skutkuje odrzuceniem kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51 oraz z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z podanych tych względów, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił kasację.